

Ko so jo vzeli nekega dne dedec zopet s police, so nekaj nevoljno zamrmrali, a rekli niso nič. Dobro, da me niso natančneje pogledali, ves rdeč sem bil. — Odslej sva zopet večkrat pregledovala omenjeno knjigo. Sam pa je nisem nikdar več jemal s police.

Minulo je mnogo let. Dedec in babica že davno počivata v grobu, Bog jima daj večni mir! — Razven mnogo knjig, katere še le zdaj prav čislam, sem dobil tudi tisto veliko, s podobami živalij. Le malokdaj jo vzamem v roke. Za-se je ne pregledujem, a otrokom jo rad pokažem. — Kadar pa vidim nje prelomljene platnice, spomnim se vsikdar, kako je takrat ropotalo po meni in kake strahе sem imel!

N o č.

Sanjavo zró na oglih luči
V polnočni tihi mrak;
V temo postranskih ulic redko
Zgubi se moten trak.

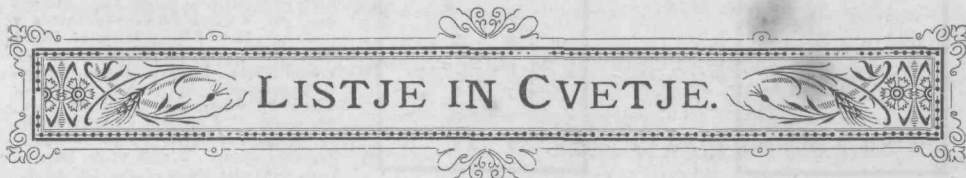
Vse tiho . . . Mrtvo vse, kot v grobu,
Kjer človek v večnost je zaspal;
Aj, zdi se, da razbil ob čeri
Življenja se je val.

Le tu in tam, kot da plamteče
Duhov skrivnostnih zró oči,
Samotno, zapuščeno okno
Slabo osvitljeno medli.

A kaj za njim? . . . Obup in groza?
Molitev tihega srca?
Strasti naval, pekla rapsodi
Presladek sen? . . . Kdo zna?!

Kdo zna? . . . Na oglih luči
Sanjavo zró v polnočni mrak,
Od temnih sten kot jek bolesten
Popotnikov doni korak . . .

Rado Kosár.

Iz zaklada naših pregovorov.

2. Če ne teče, pa kaplje.

Pri tekočinah se je treba ozirati na dvoje: kako pritekajo in kako odtekajo. Kadar se nabira dobra in koristna tekočina, bi radi videli, da teče, kapanje se nam zdi prepočasno; vendar se tolažimo s tem, da je boljše nekaj nego nič, in pa, čeravno se posoda polni le polagoma, da se le napolni. Pregovor pa to obrača na vsako pridobitev. Preštevaje svoje male a pogostne dobičke se veseli mali trgovec: „Če ne teče, pa kaplje“; če ne obogatim takoj, obogatim polagoma. Berači, ki pobirajo miloščino po vinarjih, se tolažijo: „Če ne teče, pa kaplje.“ Sploh vsi, ki morajo dlje časa po malem nabirati pri-spevke za dobrodelne namene, si delajo pogum z našim pregovorom: „Če ne teče, pa